

Jelen(t)ések hálója

Az ember, tulajdonképpen a saját maga által szőtt jelentések hálójában vergődő állat. Az internet szükségszerűen összekavarta és átrendezte az időről és térről való elképzeléseinket, új jelentéstartalmakkal bővítette a kommunikáció, a találkozás, az utazás, az emberi kapcsolatok, a barátság, a szerelem, a tudás és tanulás, a kultúra eddig megismert és leírt, sokszor definiált fogalmait.

I. évfolyam - 2007/44. hét - kétheti elektronikus kiadvány

Fotó: Beke Péter

Mátrixmajmok

A helyzet az, hogy a technika, amellyel elme és gép összeköthető, már napjainkban is létezik.

Körkérdés: „Tartanál-e robotot a háztartásodban?”

A technológiai fejlődés érdekes kérdéseket gerjeszt az emberekben. A Mentrópia körkérdést intézett a netezők közösségéhez.

Földünk több mint „madártávlatból”

Az ember fantáziája nem ismer határokat, egyik nap eltervez, másnap már megvalósít. De a legfontosabb kérdés mindig az, hogy milyen célt szolgál, amit létrehoz...

Internet: már információhatalom

Mindennapjaink részévé vált; míg korábban a háztartások többségében nem volt megtalálható, mára alapvetőnek számít, hogy rendelkezünk hozzáféréssel. Legyen szó adatgyűjtésről vagy kapcsolattartásról, ma leggyakrabban az internethez fordulunk.

Totál Terhelt Találmányok

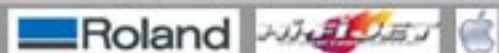
Madárakvárium, Kiborgmasszázs, Hordozható atombunker

Press

06-30-9244-286

digitális nyomtatás

Japán nyomtató, eredeti japán festékekkel a minőség érdekében.

Akciós ajánlatunk:

176 g-os matt fotópapírra

nettó **2.990.- HUF/m²**

ajánlatunk 2007 november 30-ig érvényes.

Ugyanitt plotteres fóliavágás 2.900.- Ft/m²-től

Kérdéseivel kapcsolatban kérjük vegye fel velünk a kapcsolatot e-mail-ben vagy telefonon.

web: www.jstudio.hu/nyomda e-mail: info@jstudio.hu tel.: 06-30-9244-286

Kedves Olvasó!

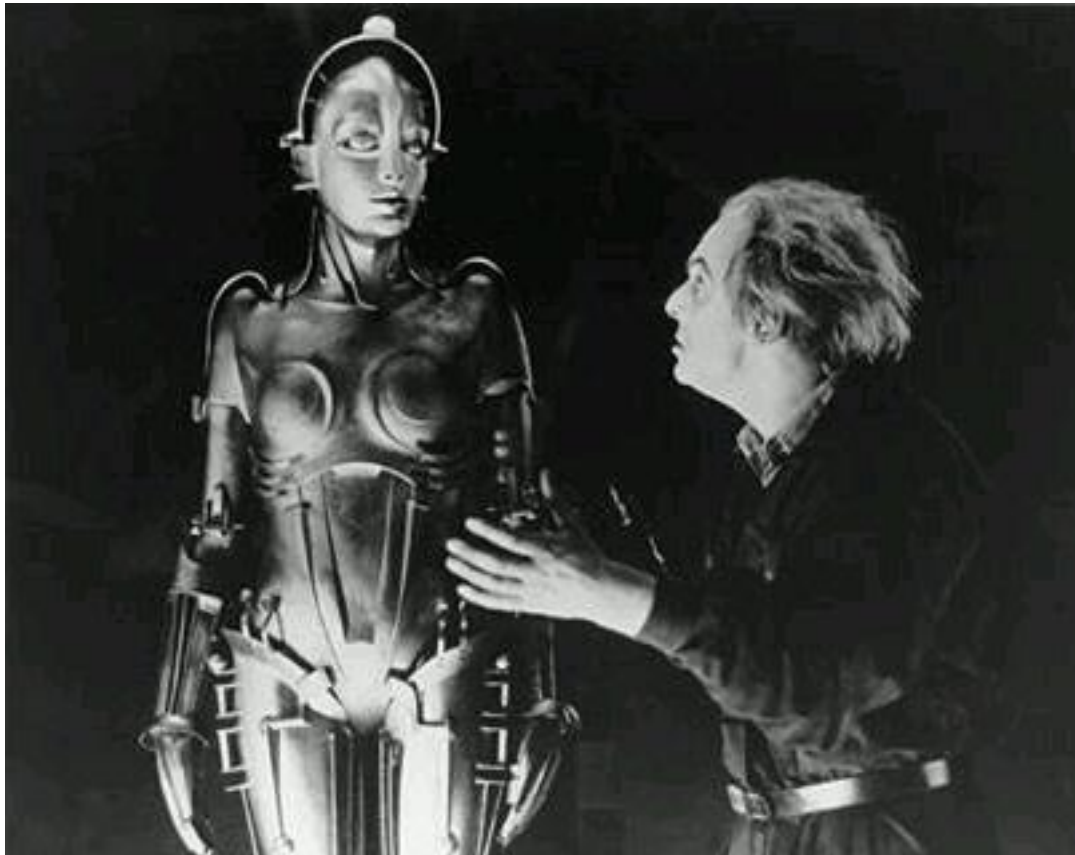
10110100011101 1011 100 10011 111001 0110100 0011 11
 1110100010110100110 1101100 110010100 110001 00101
 10001 000101 00101 111001 010001101 01110 110110 101
 11 1000110 10011011 110110 110 110110 11000 1101 110
 11110 0011000 110110 110110 11001 101001 100110011
 0101 10101 101 1001 101 111 1100110 11010110 100101

Gondolkodtató kikapcsolódást a technológia számunkhoz!

Sablik Henrik
 főszerkesztő

*A lap szerkesztésénél arra törekedtünk,
 hogy egy átlagos tintasugaras
 nyomtatóval kis, esztétikus képet és jó
 minőséget kapjon az olvasó, ha szeretné
 magával vinni, internet-hozzáféréssel
 nem rendelkezők számára megmutatni.
 Ha bárkinek bármilyen jogát megsértettük, kérjük
 értesítsenek minket,
 hogy korrigálhassuk hibánkat!*

*Lehet, hogy Gépmarika mellei soha nem fognak lógni,
 és minden parancsot teljesít, de hogy érintise érzéki
 és simogató lenne?!
 Jelenet Fritz Lang Metropolisz című filmjéből, 1927*

0
1
2
3
4
5
6
7
8
9
A
B
C
D
E
F
G
H
I
J
K
L
M
N
O
P
Q
R
S
T
U
V
W
X
Y
Z

Körkérdés: “Tartaná-e robotot a háztartásodban?”	4	Fajunk együtt!	10
Földünk több mint “madártávlatból”	5	Blues Alley a Vígyszínházzal szemben	11
Mátrixmajmok	5	“Tükör által homályosan”	12
Internet: már információhatalom	6	Délutáni mesék	13
Tolál terhelt találmányok	7	Alfred White találmányai	14
Jelen(t)ések könyve	8	Kiállítás	15
Törvények és gépek	9		

Körkérdés: „Tartaná-e robotot a háztartásodban?”

A technológiai fejlődés érdekes kérdéseket gerjeszt az emberekben. A Mentrópia körkérdést intézett a netezők közösségéhez.

A XX. század közepétől kétségtelenül trendi lett a sci-fi, pedig maga a műfaj már Verne Gyula munkássága óta ismert. A világ legnépszerűbb tudományos-fantasztikus sorozata, a Star Trek (Űrszekerek) és annak 40 esztendő, 5 sorozatot és 10 filmet „átélt” történelme után a ma embernek szembe kell néznie a ténnyel: TÉNYLEG tartunk valahova a technikai fejlődés útján.

Ha még nincs is személyes Datánk, nem ételreplikátor osztja az ebédet és a házuk sem beszél hozzánk (mint az Eureka sorozat

S.A.R.A.H.-ja) - már robik viszik a gyógyszert a betegeknek, androidnak éppen nem nevezhető szerkezetek mocorognak a japán kifutókon, drótkutyust is lehet rendelni az interneten. És az agyasok szerint már a fénysebességet is túl lehet lépni, valamint a mesterséges intelligencia is ott fejlődik valamilyen elhagyott kísérleti bázison... Talán már jóval előrébb jár, mint ahogy azt az emberi fantázia elképzelné - de mindez csak találgatás, hiszen a tudomány és technika pillanatnyi állását sosem kötik az érdeklődő világpolgár orrára...

A technológia ilyen szintű fejlődése azonban mégis kérdéseket gerjeszt az emberben.

A Mentrópia Szerkesztőségének tagjaként ezt kérdeztem egy népszerű internetes portál arra „járó” tagjaitól:

TE TARTANÁL ROBOTOT A HÁZTARTÁSODBAN?

Akár androidot, akár MI-t, akár automata szerkezetet - csak a képzelet szab határt ennek a fantáziájátéknak.

A kapott válaszok igen széles skálája azt mutatja, hogy az embereket vagy nagyon is foglalkoztatja a téma, vagy ódzkodnak tőle, idegennek érzik még a gondolatát is, hogy egy mesterséges lény vegye át a háztartási feladatokat.

Akik nem adnának munkát egy robotnak a konyhában, például a magas költségek miatt nem tennék, hiszen micsoda pénz lenne a gép pucolása, karbantartása, energiaellátása. Nem beszélve az anyagi védelemtől, a biztosítástól, az irigy szemektől való óvástól... Néhány helyen az Egyesült Államokban persze már mechanikus karok végzik el a munka orozslánrészét, pakolnak le a raktárak polcairól; így a miattuk szélnek eresztett humán munkérőnek már csak az orozslánrész „verbális oldala” marad - üvölthetnek... Nos igen, ők valószínűleg nem örülnek annyira a technológiai fejlődésnek.

Egyesek szerint a robotmunka nem pótolja az emberi cselekvést, hiszen amit a masina el tud végezni, azt az ember is megcsinálja. Főleg, hogy a gépek nem annyira kreatívak és leleményesek, mint mi vagyunk...

Mások nem tudják, jó ötlet-e, mert biztosan kedvelnék a gépi segítséget, de mi van akkor, ha elromlik? Ha fellázad, önálló és ellenséges tudatra ébred...? Melyik pirulát kellene bevenni miatta, a kéket vagy a pirosat? Aztán az másik oldalon voksolók igenis tartanánek bejárobotot a lakásban, mert hasznosnak látják. Az egyik hozzászóló, Sorno szerint: „...Egy kiborg lenne számomra a legmegfelelőbb. :) A leginkább az érdekelne, hogy lennének-e érzései, meg hogy például a mosogatást kevésbé preferálná-e, mint mondjuk a portalanítást.”

Egy olvasó szerint már most is gépek vesznek körül minket, hiszen a kenyérsütő, a botmixer, a mosógép mind-

mind mesterséges segítség...

Még ha nem is intelligensek, nem tudnak egyedül döntést hozni, nincsenek csipformájú érzelmeik - valóban motoros precizitással végzik a dolgukat. Egy napon talán, egy továbbfejlesztett, android-arcú változatuk megszólít minket: „Milyen keményre szeretné a tojáshabot, kedves Juhásznéz?”

(A fantázia megállíthatatlan, ahogy a technológiai fejlődés és a robotika vívmányai is azok. És ebben a média is segítségünkre van, hiszen egyre-másra ontják a mozik a sci-fi filmeket, a televízióban pedig halomba kergetik egymást a nézettségért az ilyen sorozatok.

Ha épp nem elektronikus könyveket böngészünk az interneten, akkor papírra nyomtatva sorakoznak a boltok, könyvtárak és antikváriumok polcain... Isaac Asimov, Stanislav Lem és Orson Scott Card, vagy a magyar tudomány-fantasztikum írói, Zsoldos Péter és Nemere István - csak hogy az legismertebbeket soroljuk. És a fantázia nemcsak megállíthatatlan, hanem egyre színesebb; körbe-körbe járva a fejlődéssel, ami az elképzelések színesedéséből fakad, s ami még élénkebb és tarkább ideákat szül.)

A legmélyebb gondolatok egyike, amit egy Anyanyuszi becenevű hölgy írt, magáért beszél:

„Én mindenképpen tartanék. Egyrészt érdekel a tudomány oldaláról tekintve is, hiszen az androidok, robotok világa hajnalán állunk, és tetszik, nem tetszik, egy napon valóban be fog majd következni mindaz, amit most még csak titkos laboratóriumokban tesztelgetnek. Másrészt a sci-fi, mint műfaj is érdekel, hiszen az ember már ma is fantáziál a jövőnkéről, és a filmek, könyvek nagy mértékben segítenek minket abban, hogy már idejekorán elgondolkozhassunk ennek a szép új világnak a napfényes és árnyékos oldalairól... Mert ha jól belegondolunk, mi magunk fogjuk megteremteni magunknak a robotokat, a mesterséges intelligenciát és csakis rajtunk múlik, hogy a Star Treket valósítjuk meg vagy a Terminátort... (...) Szerintem a robotika fejlődése egyúttal új és jelentős etikai, erkölcsi, társadalmi és hasonló kérdéseket fog felvetni, és az emberiségen múlik, milyen irányba mozdulunk majd el. Ha ehhez még hozzátesszük a genetika fejlődését, a génmanipulációt, a biotechnológiát vagy éppen a Föld túlnépesedésének a problematikáját, bizony elgondolkodtató már most, hogy merre tovább. Ma még hiányoznak a megfelelő törvények, a kutatások beszabályozásai, ebben még nagyon gyerekcipőben járunk. Hány és hány munkahely szűnik majd meg, ha futószalagon kezdik el gyártani az életünk minden területén alkalmazható csodamásinákat... Én mondom, jobb lesz, ha időben felkötjük a gatyánkat. És akkor még meg sem említettem a globális felmelegedést, az egyre intenzívebb és drasztikusabb változásokat környezetünk éghajlatában, a kihalás szélére került állatokat vagy a harmadik világ hihetetlen körülményeit. Brutális évszázad(ok) vár(nak) ránk, ha legalább annyira nem fejlődünk mi magunk, mint ahogy teszik azt most még kezdetleges robotjaink a titkos laboratóriumokban...”

Szabó Borka

kép: Sántha Kriszta és Szabó Borka

Kedves Olvasónk! Ön tartana háztartásában emberszabású robotot?

fotó: Gubis Mariann

Földünk több mint „madártávlatból”

Az emberi lény évszázadok óta próbálja megfejteni azt a különleges rejtélyt, miszerint létezhet-e élet más bolygón, vagy a Föld az egyetlen populáció létrejöttére alkalmas hely az egész világegyetemben. E titokzatos talány megfejtésére hozták létre a NASA-t (National Aeronautics and Space Administration), az Amerikai Egyesült Államok Nemzeti Légügyi és Űrhajózási Hivatalát, mely jelenleg a világ legnagyobb űrkutatóval foglalkozó szerve.

Nem mehetünk el szó nélkül, az űrtechnológia másik „fellegvárá”, az ESA (European Space Agency) mellett sem, mely a NASA európai megfelelőjeként Franciaországban, Párizsban, szintén a világmindenség feltérképezésével foglalkozik.

Az előbb megemlített szervezetek különböző programokat létrehozva, űrszondákat juttatnak el oda, ahová egy hétköznapi ember képzelete csak gondolatban szárnyalhat el. A Luna- a Holdat, a Venyera- a Vénuszt, a Viking-program leszállóegységei pedig a Marsot próbálták sikeresen megközelíteni, leszállni rá, majd anyagmintával visszatérni a Földre - de megemlíthetnénk még számtalan más szondát is, melyek hasonlóan nagy sikereket értek el. Az űrszondák működéséhez napenergia szükséges, de megeshet, hogy olyan bolygót kell felderíteni, mely a Naptól távolabb helyezkedik el. Ezekben az esetekben radioizotópos generátorokat, röviden RTG-eket fejlesztenek ki, melyek azt a célt szolgálják, hogy a Naptól távol kerülő űreszközök „lételemét”, a napfényt mesterségesen pótolva, a szükséges energiát létrehozzák. Ilyen műszereket alkalmaztak például a Pioneer-10 és 11, vagy a Voyager-1 és 2 küldetésein is.

A világ számára nagy fordulatot hozott az az Apollo holdkutatósi program, melynek keretein belül 1969. július 21.-én Neil Armstrong első emberként lépett a Holdra, bebizonyítva azt, hogy a lehetetlen nem létezik. Erre azelőtt a világtörténelem során még soha nem volt példa. Innen ered a mondás, miszerint: „Kis lépés egy embernek, de hatalmas ugrás az emberiségnek.”

Ahogy telnek az évek, úgy az emberiség, ezzel karöltve pedig technológia is fejlődik, sokrétűbb lesz. Egyre több olyan dolgot fedezünk fel, melyre legmerészebb álmunkban sem gondoltunk volna. Az ember fantáziája nem ismer határokat, egyik nap eltervez, másnap már megvalósít. De a legfontosabb kérdés mindig az, hogy milyen célt szolgál, amit létrehoz...

„A tudomány, a technológia - ezt világosan és erősen akarom mondani - nem old meg minden problémát. De tudomány és technológia nélkül semmiféle problémát nem lehet megoldani.”
Teller Ede

Áder Tímea

Mátrixmajmok

1999-ben távoli fikció volt csupán, amit a Mátrix című filmben láthattunk az emberi agy és a gép kapcsolatáról. Ott azonban a gép uralta az emberi elmét, meglehetősen sötét jövőképet vázolta fel elénk. Nos, a helyzet az, hogy a technika, amellyel elme és gép összeköthető, már napjainkban is létezik.

A Kaliforniai Műszaki Egyetem (Caltech) kutatói rézszalmazok idegrendszerét vizsgálták, egészen pontosan a parietális lebenyt. High-tech szkennerek bevetése során tizenhat olyan sejt-csoportot találtak ebben a régióban, amely a különböző mozdulatok végrehajtására irányuló szándékért felelősek. A szakemberek elektródákat telepítettek ezekre a kulcsfontosságú sejt-csoportokra az állatok agyában, majd egy egyszerű számítógépes játékot játszottak velük - nem egy Quake deathmatch-re kell gondolni - feladatuk pusztán az volt, hogy egy érintőképernyőn megjelenő pöttyökre bökjenek. Amíg „elődeink” vidáman szórakoztak a játékkal, a kutatók folyamatosan figyelték az agyi aktivitást, és feltérképezték, hogy egy adott mozdulatért pontosan melyik neuroncsoport felelős, ez után az adatok alapján írtak egy szoftvert, amely értelmezi a beültetett elektródákból érkező jeleket. A majmokat ezt követően arra idomították, hogy anélkül játszzanak, hogy a kezüket használják. A kísérleti alanyok így pusztán gondolati úton mozgatták a kurzort.

A fejlesztés célja elsősorban a különböző bénulásokkal élő emberek életszínvonalának javítása. Aki nem tud mozogni vagy beszélni, vagy egyiket sem, annak egy gondolattal irányítható robotvégtag drasztikusan emelheti az életminőségét.

Ez persze még csak a kezdet. Reméljük azonban, hogy nem úgy végződik, mint ahogy az említett filmben - bár ki tudja, lehet, már rég egy csúcsteljesítményű, önálló tudatú, DNS-alapú számítógép generálja számunkra a digitális álomvilágot, amit mi az egyszerű agyunkkal valóságunk érzékelünk. Ha így van is, fel akarnánk ébredni?

Ámarn Richárd

hirdetés

“Magyarország számára a 2007-2013. közötti időszakban közel 8 000 milliárd forint Uniós és hazai fejlesztési forrás válik elérhetővé.

19. század vége óta nem látott fejlesztések indulhatnak meg hazánkban.”

Csak ennyi
Palyazatiro.hu
szakértelem.

Internet: már információhatalom

Az információs technológia fejlődése gyökeresen megváltoztatta életünket. Legyen szó adatgyűjtésről vagy kapcsolattartásról, ma leggyakrabban az internethez fordulunk. Mindennapjaink részévé vált; míg korábban a háztartások többségében nem volt megtalálható, mára alapvetőnek számít, hogy rendelkezünk hozzáféréssel.

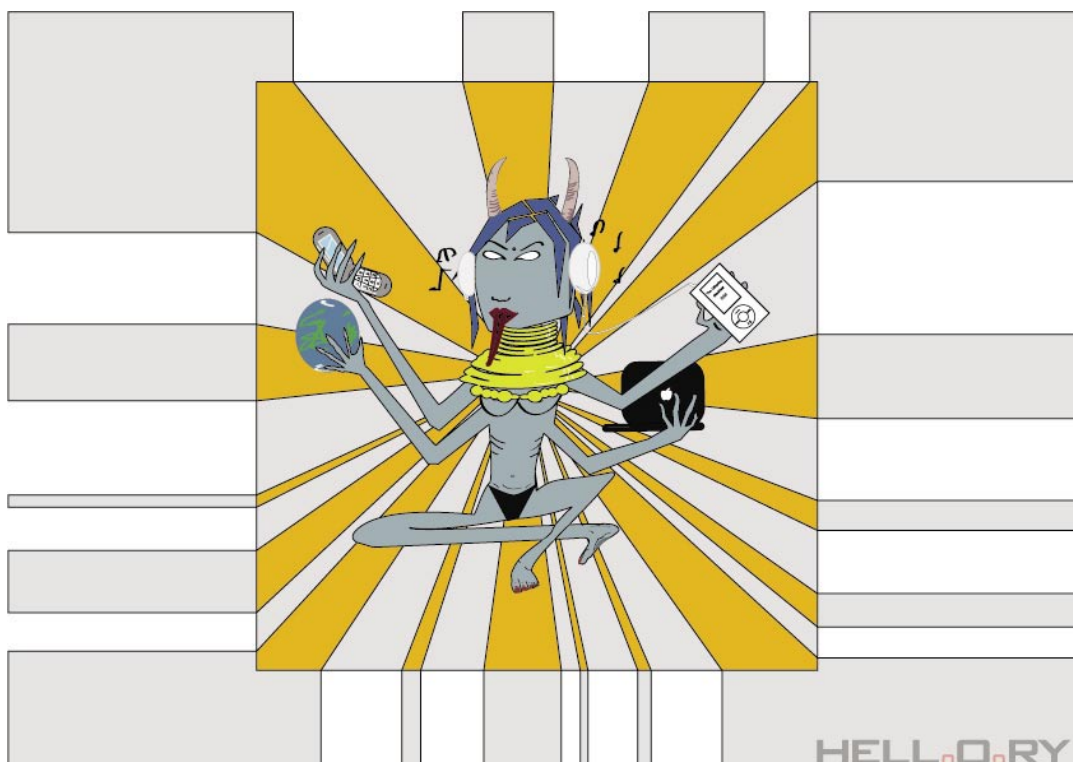
Gyakran halljuk, hogy a könyvtárat kiszorítja az információs technológia. Sokan vitatják, és való igaz, nehezen képzelhető el világunk könyvek nélkül. A hangoskönyv cd-n, az internetes könyvtárak nem adják meg az olvasás misztikus varázsát. Ennek ellenére a tanulási folyamat is jelentősen megváltozott az elmúlt évtized alatt. Emlékszem, hogy általánosba járva még az iskolai könyvtárban töltöttünk tanórákat, és az osztályfőnököm a saját könyveiből osztálykönyvtárat készített számukra, hogy mi is részesei legyünk régi olvasmányemlékeinek. Kézről kézre jártak a gyerekkönyvek, és mindenki nagy lelkesen számolt be arról a világról, amelybe a könyvek elkalauzolták. Egyetemistaként a XX. századi könyvtárhasználat című tanegységet felvéve, a szemináriumi órákat számítógép előtt töltöttem. A leleményes hallgató pedig inkább az internetre feltett anyagokból készült fel egy-egy vizsgára, minthogy napokat, heteket a könyvtárban töltve tanult volna. A Széchenyibe csak a legelvetemültebbek ültek délutánonként, míg korábban, egyszerűbb út nem lévén, mindenki ezt tette. Az általános iskolások ma már jobban kezelik a számítógépet, mint amilyen az olvasás- és íráskészségük.

De nemcsak a könyvek szorultak háttérbe. Ma már levél helyett inkább e-mailt küldünk barátainknak, ismerőseinknek, munkatársainknak, rokonainknak, hiszen sokkal gyorsabban el tudjuk juttatni hozzájuk az üzenetünket, s gyors reagálásra számíthatunk. A képeslap is elektronikus formában népszerű, olyannyira, hogy még a Barátok közt Vili bácsija is elektronikus lappal köszönti fel családtagjait. Sms küldése helyett is egyre gyakrabban lépünk a hálóra, s ennek a mobilszolgáltatók látják kárát. Nem akarunk sms-enként díjat fizetni, ha e-mailben fix internetes havidíjunkért korlátlan hosszúságban tájékoztathatunk. Szöveges üzenet helyett így e-mailt küldünk, ha nem létfontosságú, hogy a címzett azonnal közlendőnk birtokába jusson. Az mms nem véletlenül nem terjedt el, e-mailben sokkal több képet küldhetünk el másoknak. Az MSN és a Skype pedig lehetővé teszi, hogy minden információt azonnal megoszthassunk, olyan akár a személyes beszélgetés, csak minden távolságot áthidal. A világ különböző területein levő emberekkel beszélhetünk egyszerre. Gépelt-, szóbeli- vagy videobeszélgetést indíthatunk. Azonnal csatlakozhatunk képet, fájlt is mondandónkhoz.

A térképen való utcaböngészés helyett is az internetes útvonaltervezőt hívjuk segítségül, ha számunkra ismeretlen területre kell eljutnunk. Itt megtudhatjuk, hogyan legcélszerűbb, leggyorsabb eljutnunk egyik pontról a másikra, ehhez milyen járműveket kell igénybe vennünk, pontosan hova is esik az utcán a keresett házszám. Mindez csak ízelítő abból, hogy a technológia változása hogyan hozta előtérbe az online információt a nyomtatottal szemben. Olvasóm is a számítógép, laptop előtt ülve olvassa e cikket, és nem egy újságot tart a kezében.

Váczy Anikó

kép: Hell.o.ry

HELL.O.RY

Totál terhelt találmányok

A teljesség igénye nélkül szemezgettünk a Totally Absurd Inventions honlapjáról.

Amerika legfurcsább szabadalmait – hirdeti a <http://totallyabsurd.com/> Totally Absurd Inventions weboldala. Az orosz internet sajátosságaival a magyar éterbe átjáró átjáró (sic!), a RuNet.hu egy egész cikksorozatot szentel a pihentaggal megáldott inventorok kezemunkáinak. Tény, hogy nem csak régen, ma is bármit, bármilyen néven és számon lehet védeni és szabadalmaztatni, nem számít, mekkora sületlenség, vagy nem tesztelt és veszélyes találmány is legyen...

Van, ami ötletes

Persze akadnak jópofa okosságok is, például a <http://totallyabsurd.com/featuredinvention.htm> Vidám kempingezőahol a hálósák-overál kombinó előnyeit élvezheti Sven, a Sziget-járó svéd cserediák – kibontva alhat benne, összecipzárázva meg felkelhet, mászkálhat, és elmeget a bozótosba, ha hívja a természet. Az már más kérdés, hogy miért néz úgy ki benne, mint egy hatalmas hotdog – medvéknek...

A <http://totallyabsurd.com/portablenuclearshelter.htm> Hordozható Atombunker kiötlője szerint az átlagembernek sem kell többé rettegnie a nukleáris támadástól, a radioaktív csapadéktól. Ha a pénztárcánk nem engedhet meg egy hatalmas méretű, ólmos-betonos alagsori bunkert, akkor ássunk egy lyukat, bújjunk bele és feszítsük ki magunk fölé ezt a forradalmian atombiztos védősátrat. Beépített légszűrő-rendszere és tartalék vízkészlete is van. A találmányt valóban bejegyezték 1986-ban, Amerikában. Érdekes, nagyon érdekes...

Hölgyeim, esetleg uraim, aki kiakad a tükörben gúnyosan mosolygó szarkalábak láttán, és egy buli erejéig szeretné eltüntetni, az kopogtasson az Amerikai Szabadalmi Hivatal ajtaján az <http://totallyabsurd.com/instantfacelift.htm> Instant Arcsimító licencéért, mert már ilyen is van!

A sporttalálmányokból néhány kimondottan a golfot segítené, a tanulástól a játékig. Van kezdőknek szélharang-labda, robot-golftanár, tesztre erősíthető helyes tartás-ellenőrző inga, meg amit csak el tudunk

képzelné. Felmerül a kérdés: ennyire idegesítő, ha valakit golfozni kell tanítani...?

S ha már technológia meg robotika, akkor legyen a téma kedvence a <http://totallyabsurd.com/cyborgmassage.htm> Kiborgmasszázs, ahol is cipőbe épített, a járás ritmusára mozgó műkéz-ujjak lazítják, szorítják viselőjük vállizmait. Nem árt vigyázni, mert a gyors futás vagy az ugrálás szemgúvasztó hatást produkálhat... Ezek után méltán elterjedhet a mondás: „Masszírozzon meg téged a Terminátor!”

Vigyázz, ez kész...!

Lehet, hogy meglepő, de egyes pihentagyú termékekből nemcsak hogy prototípus készült, hanem legyártották, és forgalmazzák a mai napig.

Ilyen például a [href=http://totallyabsurd.com/diaperharness.htm](http://totallyabsurd.com/diaperharness.htm) Kutyapelenka, ami Budapesten igencsak elkelve, de nem valószínű, hogy négy lábú kedvenceink szeretnék. Bár meglehet, láttunk már ilyet, talán meg is sajnáltuk szegény állatot...

Vagy a <http://totallyabsurd.com/birdaquarium.htm> Madárakvárium, amit magunkra csatolhatunk és átmászhatunk a szomszédba bosszantani a macskát...

Paranoiásoknak, ismert és a maffia által üldözött embereknek kiváló védelem lehet a <http://totallyabsurd.com/bulletproofbed.htm> Golyóálló Ágy, ami tulajdonképpen egy összecsucskható, biztonságos „pánikháló”. 160 ezer dollárért megvásárolható ez a koporsószerű hálószoba, fürdő, konyha és nappali nélkül a biztonságos alvásért. Olcsó...

Akiket idegesít a szemüvegszár, mert nyomja a fülét, vagy utálja folyton keresgélni, esetleg fél, hogy ráül, ha leveszi - az csináltasson <http://totallyabsurd.com/piercedglasses.htm> Szemüvegpírszinget magának...

A kínálat hetente frissül. Nincs adat arról, ki rendelt bármelyik ötletes termékből, és hogy milyen eredménnyel használta azt...

Furcsa találmányok a neten magyarul:

<http://www.runet.hu/portal/topic10.html>

Szabó Borka

Jelen(t)ések hálója

Van ez a Clifford Geertz nevű pofa. Eredeti elme, színes személyiség. Gondolkodó, tudós és jó tollú író. Elméleteivel és megközelítéseivel nem csak a társadalomtudományok számára járult hozzá egyfajta modern szemléletmód kialakításához.

Legendássá vált, szemiotikai alapú kultúra-megközelítése valahogy úgy hangzik, hogy az ember, tulajdonképpen a saját maga által szőtt jelentések hálójában vergődő állat. Vergődő állat, mert rabja, foglya ennek a maga alkotta rendszernek. Az elmélet szerint a hálót, meghatározott keretek között, megannyi szorgos pók, magunk szőjük. Beleragadtunk. Nem kicsit. Kicsúsíthat-e kezünkéből az irányítás, elveszíthetjük-e uralmunkat önmagunk fölött, és a fejünkre nőhet-e a háló, ha sokat akarunk és gyorsan?

Az internet szükségszerűen összekavarta és átrendezte az időről és térről való elképzeléseinket, új jelentéstartalmakkal bővítette a kommunikáció, a találkozás, az utazás, az emberi kapcsolatok, a barátság, a szerelem, a tudás és tanulás, a kultúra eddig megismert és leírt, sokszor definált fogalmait.

Átjárhatóságával viszonylag gyorsan megváltoztatta a nemzedékek közötti viszonyt, tompábbá mosta a határvonalat a gyermek- és ifjúkor, valamint a felnőttkor között. Egyazon közzé vált általa a játék, a szórakozás és a munka közege. Az eddig egymásnak feszült generációk kölcsönösen betekinthelet nyerhetnek egymás világába, szféráiba, így informatikailag addig nem ismert világokra nyitott ablakot.

Ha óvatosan kitekintünk az internet hagyományos funkciója mögül, melynek legfőbb jellemzője az információ korlátatlansága és korlátlan éhsége, megállapíthatjuk, hogy ez a technológia jelentősen befolyásolja és átminősíti az emberi kommunikációt. Nem pusztán a fizikai távolságot képes felszámolni, hanem eltünteti a lényeges társadalmi különbségeket, és bizonyos fokig megszabadítja az embereket fizikai korlátaiktól, alkalmat ad a kulturális kasztokból, testiségből, vallásból, bőrszínből fakadó különbségek és hátrányok elfedésére is. Torzít és kiegyensúlyoz, előnybe kerülhet általa a hátrányos, befogadottá a kirekesztett, így felmerül a kérdés, hogy valóban emelkedik-e a toleranciaküszöb, vagy csak messzire dobbantva a valós életkörülményeinkből, könnyebb megfelelni a társadalmi elvárásoknak? Avagy lehet-e a háló egy különös módja az emberi kompetencia átélésének?

A kibertérben való részvétel lehetővé tesz egyfajta két, párhuzamos dimenzióban való létmódot. A 'user' (felhasználó) egyaránt tagjai egy valós, fizikailag megtapasztalt világnak, ahol az egyént szociokulturális, társadalmi környezetben képzeljük el, ahol politikai és gazdasági rendszerekhez és trendekhez alkalmazkodunk,

geneket és mondjuk el véleményünket. Blogban mesélünk életünkről, népszerűsítjük önmagunkat, közvetítjük értékeinket, cseréljük szellemi és kulturális javainkat. Egyfajta rejtőzködő exhibicionizmus ez. Mert ha magunk is úgy akarjuk, a háló arctalanságot biztosít és ezzel védelmet nyújt. A névtelenség felmentés a felelősségvállalás terhe alól, ez öncenzúratlanra és gyakran meggondolatlanra teszi a közléstartalmakat. Bárki, bárhol, bármit elmondhat, bárkivel bármiről beszélhetünk. Mert egy tabuktól terhes társadalomban hamar megtanultuk, hogy kimondani jó. Tabuk nélkül. Bármit. Fontosnak érezzük magunkat tőle, pedig csak epizódszerepeket kapunk. Elhítheti velünk, hogy mondandónk lényeges és fontos, figyelemfelkeltő és érdekes, egyedi és jogos, és hogy legyen az a legostobább vagy legbizarrabb dolog, mégis vannak, akiket érdekel és válaszra ösztönöz.

m i k ö z b e n

egy másik világ aktív vagy passzív résztvevője is, egy olyan világé, amely önmagát definiálja, amely mentes mindenféle álamforma intézményesült szervrendszerétől.

Jelen vagyunk. Felhasználunk. Észre sem vesszük, és szüntelen kommunikálunk. A háló segítségével tartjuk a kapcsolatot szétszóródott családtagjainkkal, barátainkkal, egymással. Különböző, a kreált vagy ún. virtuális személyiségeinkre épülő vagy teljes valónkkal felvállalható közösségi portálokon és szociális hálókon kontaktálunk, ismerkedünk, barátkozunk. A legkülönfélébb eszmék és ideológiák köré szerveződő csevegőprogramokon és fórumokon, a legkülönfélébb szándékkal szólunk meg ide-

Az internetkultúrával megjelenő társadalmi mezők tehát, paradox módon, virtuális valóságrendszereket alkotnak. Ezekben a taghatatlanul új társadalmi terekben a társas érintkezéseknek egészen új mintázatai alakulnak ki. A virtuális környezetbe helyezett emberi kommunikáció speciális norma-, szabály- és eszközrendszer mentén szerveződik. Átalakult nyelvi jelekkel és közlésformákkal, megváltozott -tartalmakkal apellál.

Az online kommunikáció túlhatalmát speciális fajtája az emocionális függőségnek. Nem magától a géptől, még csak nem is a hálótól való függést jelenti, hanem az online kiépíthető kapcsolatok rablását. Érdemes tehát elgondolnodunk azon, hogy a virtuális létmód egyszerre nagyszerű és félelmetes változásokat idézhet elő a társadalomban. Nagyszerű, mert szabadabbá tesz, és félelmetes, mert lehetséges az is, hogy több szabadságtól képes megfosztani, mint amennyit biztosítani tud.

czébé

Törvények és gépek

Érdekességek a robotika vélt vagy valós világából.

Isaac Asimov híres, „Én, a robot” című novelláskötetében, az első, fejlett mesterséges intelligenciával rendelkező, döntéshozásra és tanulásra képes pozitronagyat a 2007-2009-es évek között fejleszt ki az Amerikai Robot (US Robotics) vállalat. 2007-ben helyezkedik el a vezető fejlesztő-kutatóorvos, Susan Calvin a cégnél, ami a világon egyedülállóan elsőként ad „életet” a pozitronaggal működő, emberarcú és -lelkű gépteremtényeknek. Vajon „ott vagyunk már?”

A robotika három törvényét Isaac Asimov alkotta meg; elsőként a „Körbe-körbe” című regényében voltak olvashatók:

„1. A robotnak nem szabad kárt okoznia emberi lényben, vagy tétlenül tűrnie, hogy emberi lény bármilyen kárt szenvedjen.

2. A robot engedelmeskedni tartozik az emberi lények utasításainak, kivéve, ha ezek az utasítások az első törvény előírásaiba ütköznek.

3. A robot tartozik saját védelméről gondoskodni, amennyiben ez nem ütközik az első vagy második törvény bármelyikének előírásaiba.”

Magát a kifejezést szintén ő használta először – az Oxford English Dictionary szerint –, eleinte nem tudva, hogy ezzel nyelvújítóként lép fel. Úgy hitte, a robotika szó a mechanika, hidraulika és egyéb tudományágak összefoglaló neve volt.

Szembetűnő, hogy még Asimovnak is folyamatosan korrigálnia kellett a robotika törvényeit, ahogy a történetírás szálai tekeredtek. Hiszen kiderült, hogy ami egy embernek jó, az káros az emberiségre nézve, és fordítva – ezért a népszerű sci-fi író létrehozta a Nulladik törvényt:

„0. A robot nem árthat az emberiségnek, és nem nézheti tétlenül, ha az emberiséget veszély fenyegeti.”

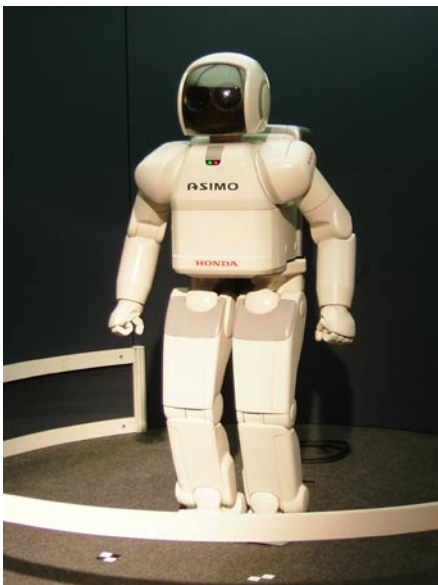
A mai kor tudósai tervezik, hogy a mesterséges intelligenciát majdan asimovi törvényekkel ruházzák fel, valahogy így:

„1. A robot nem okoz kárt az arra jogosult kormányzati alkalmazottaknak, de fokozott elfogultsággal állítja meg a betolakodókat.

2. A robot engedelmeskedik az arra jogosult személyeknek, kivéve, ha annak teljesítése az első törvénybe ütközik.

3. A robot megvédi magát halálos fegyverrel, mert egy robot rohadt drága.”

Persze ez egyfelől humor, de másfelől valóban tervezik a mesterséges intelligencia egységesített formájának megalakulását és -szervezését, melyre a közeljövőben már számíthatnak. Tehát - ott vagyunk már...

Szabó Borka

Faljunk együtt!

Reklámszabálók éjszakája, 2007.

Közeleg a november, ami egyeseknek ugyanolyan szürke őszi hónap, mint a többi, másoknak viszont sokkal többet jelent ennél. Én már egészen kis korom óta izgatottan várom ezt a hónapot, hiszen akkor van a születésnapom, ami ugye sok jóval jár; de persze ez mind eltörpül a tény mellett, hogy novemberben kerül megrendezésre a Reklámszabálók éjszakája, immár hetedik alkalommal.

Az első hallásra bizarrnak tűnő elnevezés Jean Marie Boursicot nevéhez fűződik, aki már a 80-as évek elején máshogy tekintett a reklámokra, mint pusztán hirdetésre. Megpróbált rávilágítani arra, hogy a reklám szórakoztató műfaj is lehet, megrendezte hát 1981-ben, Párizsban a legelső „Night of the Ad Eaters”-t. A siker nem maradt el, és tart, sőt, növekszik napjainkban is. Ma már a világ 51 országában kerül megrendezésre a jó reklámok ünnepe, egy kiadós többfogatós „lakoma” keretében.

Hazánkban Borsos Sándor főszerző, az Egzo Media és a Multeam Rendezvényügynökség szervezésében 2001-ben debütált a program, azóta több mint 50 ezren vettek részt a „hirdetésorgián”; a rendezvény 27 éves történelmét tekintve pedig 12 millióan világszerte. Idén a Budapesti Kongresszusi Központban november 24-én tömheti majd magát degeszre a reklámkedvelő közönség. Többek között a program részeként vetítésre kerülnek a nemzetközi reklámfilmipar legfrissebb szpotjai (mindösszesen 600!), elmúlt idők reklámfilm-remekei, animációs reklámok, „retro” hazai kedvencek, a 2006-os Clio Award győztes filmjei, illetve egyéb csemegék.

Hazai kezdeményezés a Reklámszabálók Kreatív Verseny indítása, amely a kezdetektől része a magyar rendezvénysorozatnak. Reklámszabáló-díjjal jutalmazhatja a közönség a legjobb, hazánkban is látható reklámfilmeket. Díjat két (online és sms) kategóriában osztanak ki a legsikeresebb filmeket jegyző ügynökségeknek. A fődíjakat a rendezvény atyja, Jean-Marie Boursicot adja át. Idén újdonság, hogy a Reklámszabálók a Magyar Kommunikációs Ügynökségek Szövetségével (MAKSZ) együttműködve megteremtik a lehetőséget, hogy az Arany Penge Kreatív Reklámfesztiválon induló alkotásokból is kiválaszthassa a közönség a legjobbakat. A www.pengezabalok.hu weboldalon szavazhatunk négy (film, sajtóhirdetés, plakát, rádió) kategóriában induló alkotásokra.

A legfőbb támogató idén is a Mini. A sajtótájékoztatón elmagyarázták a kapcsolat alapját, miszerint a Mini és a Reklámszabálók „rokonlelkek”; a Mini ugyanis olyan, mint a jó reklám: „kitűnik a tömegből, kreatív és érdekes”. Nos, igen, értik a dolgukat. Idén egyébként új modellel áll elő a brit autógyár - a „clubman”-nel, ami a rendezvényen életnagyságban fog pompázni és szíveket dobogtatni – többek között az enyémet is. (Az Olasz meló című film alatt beleszerettem a Minibe, és ez a szerelem azóta is tart; így annál bosszantóbb, hogy a sajtótájékoztatón már megcsodálhattam volna az új remeket, de sajnos lecsúsztam róla, így várnom kell novemberig.)

„A jó a jó! A rossz nem jó!” - szól a 2007-es rendezvény szlogenje. Ezt az okosságot akár a keleti bölcsék is megirigyelhetnék, olyan filozofikus mélységeket hordoz. Rövid, egyszerű, patogós és lényegre törő, azonban cseppet sem frappáns - ami nekem azért ebben az esetben valahol fájdalmas.

Remélem, sokan fognak még velem együtt falni november 24-én. Aggodalomra semmi ok: a minőség garancia arra, hogy nem fogjuk elcsapni a gyomrunkat.

Ámann Richárd

fotó: Gubis Mariann

fotó: Beke Péter

Blues Alley a Vígyszínházzal szemben, avagy extázis háromnegyed nyolctól tízíg

(2007. október 12., Blues Alley)

Veravadband
Projektf
Kontúr

A belvárosban éjjel görkorcsofolyások nyomulnak, biztosan valamiféle közös filing jegyében, de akadnak akik a klasszikusabb szórakozást szeretik. És lemennek a föld alá a Blues világába, fűszerezve némi jazzel, meg modernséggel, igényes környezetben, szóló csocsóval a sarokban.

Először **Veravadband**. Szokásos magas színvonal, egymás után a szomorú, meg a szomorúbb számok, benne a külváros finom tudásával és érintetlen lelkével. Csepelen a kilencvenes évek elején hatalmas zenészek nyomták a korát megelőző muzsikát, hogy a mai napig a közelükbe sem juthat senki. A Rósz-Rác kettős a mai napig beszarás, Ugatha, meg Vidámpark, olyan lazán, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne tizenévesen annak idején megálázni a Lyuk összes zenésztét.

A huszonegyedik században meg visszatértek, igazi lazasággal, ahogyan kell.

Aztán **Projektf**, mert ennek klubnak kell lennie hosszú távon, mert csak úgy ér valamit, ha sokan vannak, és megéreznek valamit abból a bizonyos régi érzésből. Mint ahogyan B.E.M. számmal nyitni sem megszokott 1990 óta. 17 év után kicsit korosabban, de ugyanannyira elszántan. Utána szokásos dalok, a közönség tapsol, a megjelent álcédét nézegetve jókedvű mindenki. Azért ez jelenthet valamit ebben a kifordult világban.

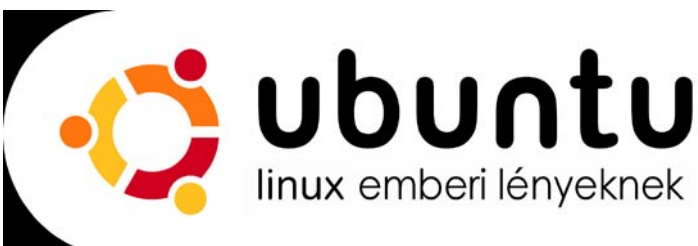
Kontúr tízig, mert szigorú a csendrendelet. Érthető, hiszen a zakatoló világban pihenni is kell, de azért előtte még Tobacco Road, meg a többi sláger a modern külvárosból.

Mert igazi bluest csak ott lehet játszani, ahogyan annak idején a kőbányaiak, most Csepel.

A közönségnek hálásak vagyunk, hiszen segítették, hogy hosszabb távon is merjünk tervezni, és megmutatni valamit az elfeledett őszintébb világból.

Köszönjük mindenkinek, aki eljött!

<http://youtube.com/watch?v=hQSfUSy5dOI>

Linux-alapú,
nyílt forráskódú, ingyenes
operációs rendszer.

www.ubuntu.hu

„Tükör által homályosan” (Szent Pál apostol)

Tükröm, tükröm, mondd meg nékem, ki a legszebb e vidéken?” Olykor feltesszük ezt a mesebeli kérdést, de a feleletre nem igazán vagyunk kíváncsiak. Mit számít, hogy ki a legszebb, amíg reggelente a tükör ilyen kedvesen visszamosolyog. Elégedettségem nőttön-nő, ahogy szemceruzám nyomán, szemem kékje ragyogóbbá és ábrándosabbá fényesedik. Utolsó pillantás az orromra biggyesztett szemüvegben, majd a döbbenet csendje. Te jó ég! Ki ez?

A – szemüveg nélkül rajzolt – szemkontúr egészen máshová került, ráadásul, szemként más-más vonalvezetéssel. Huhh, elkések, de így nem mehetek az utcára... Töröl, rajzol, néz... Egy hangyányit jobb. Indulok.

Kint a náthás fák kopaszodó koronájára az őszi eső szítál némi csillogást. Kotornám a táska mélyén lapuló esernyőt, de nem lelem. Arcomon érzem az eső hűsét, és már nem bánom, hogy gonddal szárított szőlő hajam csapzottan simul a fejemre. Szeretem az esőt... Az októberit is. Hagyom, hadd mossa át a gondolataimat, tisztítsa lelkemet, újítson meg engem is.

Sikerült! - állapítom meg elégedetten. Közeledő ismerősöm arcán az öröm ragyogása, kuncogva köszön, ő is siet, de pajkos mosolya velem marad. Aztán visszalép, kezében apró tükör, a kezembe nyomja, bepillantok. Reggeli alkotásom romjai mókás bohóccá írták át a fürdőszobában még hódító arcot. Nevet... Nevetek... De a gondolat már fészket rakott bennem. Élek a XXI. század szépitészeti vívmányainak egyikével! Nem műmell, még csak nem is műköröm az álmom. Nem. Én csak két ovális vonalkára vágyom, amelyek szememet körülölelve megóvnak a csorgó festék okozta bosszúságoaktól.

Érvelek, győzködöm magamat és meghökkent családomat, majd időpontot kérek, és amikor eljön a nagy nap, megszeppenve, de hősies elszántsággal adom át magam a – tűszúrások következményeként ígért, tartós szépség reményében – a szenvedésnek.

- Nem fáj... - mondom, amikor belepislogom az érzéstelenítő folyadékot a szemembe. És hatni kezd. Nem fáj, nem csíp! Hm... Legalábbis nem annyira... Kibírható. Már nem tudom, mióta fekszem behunyt szemmel, hallgatva Erika prognózisát az elkövetkezendő napokra. Szorgalmasan bökdösi belém a vékony tűt, majd szemet vált. Röpké két óra alatt, a végét már

nehezen viselve, készen kászálódok le a székből. Egy félénk pillantás a tükörbe, és ott van! Gyönyörű, vékony, de jól látható szemkontúr néz vissza rám. Boldogságom feledteti az átélt szenvedést, futok, hogy mielőbb begyűjthessem a dicséreteket.

Villamos, tömeg... és csoda! Helyet kapok, mert egy kislány átadja. Köszönetemet elhárítja, láthatóan lenyűgözi frissen szerzett ékességem. Már nem csak ő néz! A szatyros néni lopva leseget, a kalapos úr jóval nyíltabban szemlél. Én pedig csendben örülök, hiszen megérte! Megérte az időt és a fájdalmat! Sikerem tudatában csengetek be otthonom ajtaján, mert a reggeli rohanásban a kulcsom a másik táskámban maradt.

<http://flickr.com/>, Car Patri: Black Amusement

Férjem szélesre tárja az ajtót, és kedvesen megkérdezi:

- Kit tetszik keresni?

Humoránál van, konstátalom örömmel, és már robogok is a fürdőszoba vallató lámpájának fényébe, hogy végre zavartalanul gyönyörködhessenek az eredményben.

És a tükör nem hazudott... Még a kedvemért sem. Két ovális vonalka lapult szerényen, hatalmasra duzzadt, véraláfutással tarkított szemem árkában...

Másnapra a duzzanat laposabbá vált, helyet adva a kék foltoknak.

Programjaimat lemondtam, ahová pedig el kellett mennem, addig is napszemüveget vettem fel, nem kis feltűnést keltve a borús időben.

Ma napsütésre ébredtem... És a tükörből hibátlan szempár mosolygott vissza rám...

Sági Erzsébet

Az Afroaid naptár megvásárlásával az Afroaid Magyarország Közhasznú Egyesület afrikai tevékenységeit támogatod. Formátum A3 (29 x 42 cm)

Ára: 3500 Ft.
Megrendelhető: info@afroaid.hu
www.afroaid.hu

Délutáni mesék

Remeg a tó vize a szemétkupac alatt. Átlátszó flakon úszik kényelmesen - mi dolga lehet? Zöldesbarna csíkok foglalják el az egykor tiszta tavat, de valahol a mélyben még bugyog a tisztaság. Remeg a parti fák árnya, mint az olvadó tükör. Szürreális álmokat ígér a víz színe. Barnásfekete cica sétál a parton, hol az előbb a zsenge fűvet rága: kis tigris termett a part. Mégis életet ad a föld!

Vendéglátó a barnás víz is, apró kacsák úsznak anyjuk után, mint gyertyák az oltáron. A szemét megszegyenülten arrébb vánszorog. A városi zaj nem tudja, hogy ünnepet ülünk. Az Élet ünnepét. Újra örülünk a színek palotájának, a csicsörgő zenének, a víz remegő fuvalatának. Ünnepelnek a kertek is: virágot rajzolnak. A Városliget fái díszkötöst hordanak, a kecses ágak az árnyékkal játszanak, évszázados törzsek kérget váltanak. Még a szobrok is fenségesebb pózt vesznek föl.

Víz csobog a csatornában is. Bármilyen piszkos manók lakhelye, mégis az életet óvja, félti. Bibor, rózsza, a zöld minden sikos árnya itt jelen van. A végtelen körforgás, az élet, mely nem szűnik meg soha. Az Istenek a Földön vannak.

Tele van velük a levegő, ott laknak minden fában, mézédés virágban, tűzpiros alkonyban, élénk napsugarban. És a zenében. Egy Istent fogadok a szívembe, eggyé válok minden apró rezdülésével, és a dallam vörössé válik a véremben. Dübörög a ritmus, az élet tisztasága, a szabad szív.

Nem jönnek a rímek. De fel kell fakadnia a duzzadó élménygomolyagnak, lángba borítva a fásultságot; az üvegszemű hajnalt meg kell töltenie szenvedéllyel. Mert továbbra is égek. Éget az élet Zenéje, magam vagyok a Láng, mely elemésztí a közömbös nyugalmat. Zakatol és pörölyként cikázik a dallam. Véged van, ha nem hódolsz be.

Felrobbant a Nap, tüzesőt hullatott a Földre.
Rózsza, arany és kék az égbolt,
a falevelek már nem haldokoltak,
a szívek hulló falevelek voltak:
feketék, zöldek, aranyfehérek.
Kiugrott a Föld szíve is forró kamrájából,
még kéjjel dobogott Földanya kezében.
A hóvihar is feltámadt mély álmából,
fűjtatva rohant tova a levegő ereiben.
Feltámadt a galaxis haragja,
kongása megrepesztette Plútó kérgét,
kiszabadította smaragdörös vérét.
Cseppekből rajzolt kék és arany fák
vándoroltak a vörös galaxisban.
Hófehér folyó lassan kúszott át
a Tejút csillagváros alagútjaiban.
Hová tűntek az üres üvegszemek?
Azok csak a kék bolygón léteznek?
Hová futott sok millió hangya?
A társadalom évszázadok óta
csak egy ragacsos agyagmassza.
Lesz-e formája valaha?
Letekint-e rá az Alkotó kristályvárából?
Kézbe veszi-e, hogy új, kék lelket
leheljen bele napfényt tároló gyémántfuvolából?

Farkas Renáta

Alfred White találmányai

- Engedjenek el! Ezt nem tehetik! Mocskos terroristák! - Alfred White elkeseredett üvöltözése elhalt a pince sötétjében.
Halk léptek közeledtek.
A férfi elnémult és fülelt.

- Kik maguk?
- Az ön mocskos terroristái - felelte egy szenvtelen hang. - Érdekes, hogy épp olyanvalaki nevez így minket, aki... - az idegen székét húzotta magának, és leült - ...maga is segített nekünk.
- Én soha!
- Igaz, becsületes, szorgos hangyamunkájával nemcsak a mi oldalunknak szerzett előnyöket...
- Mégis miről beszél? - üvöltötte Alfred White. - Soha senkinek nem ártottam! Nem fejlesztettem ki mérgeket, nem kísérleteztem embereken! Nem tettem semmi rosszat!
- Ebben téved - mondta halkan az idegen.
- Akkor mondja meg, miben hibáztam! - ordította a férfi, és köpött egyet. Azt remélte, a terrorista arcába.
Székszörgés.
Siető, dühös léptek.

Ajtócsapódás.
Alfred White magára maradt.
- Soha nem ártottam senkinek. Géntechnikai kutatásaimnak köszönhető, hogy ma már minden gyermek egészségesen születik...
Nem válaszolt senki.
Alfred folytatta.
- Az emlékhöz berendezéssel esélyt adtam az időseknek a teljes életre...
Vannak emlékeik... Ez akkora bűn?
Hányingere volt. Szédült.
Hetek óta nem evett.
Infúzióval táplálták.
Érezte a tüt, de kiszedni nem tudta.
- Az általam kifejlesztett gépjárműpajzs áttörhetetlen, számos ember életét menti meg autóbalesetben! Ez maguk szerint rossz?
Alfred White elmosolyodott.
- És életem nagy műve: a rák ellenszere... Nem is olyan sokára mindenki számára elérhető lesz... De maguk szerint akkor is egy rohadék vagyok, mi?
- Ami azt illeti, most már nem - az idegen visszatért, és letépte a kötést Alfred White szeméről.
- Eddig azt hittem, maga egy szemét alak. Most látom csak, hogy igazából csupán egy óriási balek.
Az idegen, a terrorista egy nő volt.
Arca tele sebbel, haja tüskésre nyírva, a fején kötés.
A szemei feketék.
Megnyugtatóak.
Mintha otthon lenne ott, ahol ez a nő van.

GÉNTERÁPIA

Alfred White elkapta róla a tekintetét.
- Megijeszti a külsőm - jegyezte meg a nő.
- Mik azok a képek? - kérdezte Alfred White, miután észrevette a földön heverő fotókat.
A nő felvett egyet, és megmutatta.
Egy kislányt ábrázolt.
Mosolygott. Hosszú, szőke haja volt, mely hatalmas loknikban omlott vállaira.
- Szép kislány - mondta Alfred White.
A nő megmutatta a következő képet.
A kislány kopaszon feküdt egy kórházi ágyon.
- Rákos?
- Halott.
Mielőtt Alfred White újabb kérdést tehetett volna fel, a nő új fotót mutatott.
- 2032-ben egy bizonyos Alfred White, végzős mérnökhallgató kidolgozta az emlékek megőrzésének elméletét, és a gyakorlati megvalósítás sem lett sikertelen. Ennyit maga is tud. Ez az, amit nem tud, s nem is ismer... - azzal felelt egy másik képet.
Hatalmas raktárt ábrázolt.
Benne gépek.
Több ezer.
Mindenegyikben emberek.
A kis kábelek úgy csavarodnak testükre, mintha az életerőt szívniék ezekből a...
Alfred White nem talált erre szavakat.
- Ez egy börtön. Saját tetteiknek emlékével büntetik őket. Aki ártatlan, az is elhiszi egy idő után, hogy ő mívelte...
Újabb fénykép.
Gigászi tank, mellette hollófeke Jaguar.
- 2040, Alfred White legújabb fejlesztése, ezúttal a gépjárművédelem területén. A pajzs. Tankjaink védelmére. Illetve a gazdagok fuvarozására. Diktátoraink Jaguarjait mind-mind ez védi. „A Nagy Testvér is megirigyelné” - hirdeti a reklám.
- S a génkutatásaim? - kérdezte Alfred White.
A nő válaszképp felmutatott egy fotót.

Csecsemőt ábrázolt.
Pontosabban olyasmit.
Mert ez a valami egész testében izom volt.
Alfred White lelkét előntötte az őszinte undor.
- 2045-ben a maga kutatásainak köszönhetően a harmadik világháborút már az ilyen gnómok vívják.
- Nem!
- Higgye csak el, Alfred White. A világ jobban járt volna, ha maga meg sem születik.
- És a rák ellenszere?
A nő újból elővette a mosolygós kislány fényképét.
- Arról ő soha nem is tudott. A kutatás eredménye soha nem jutott a laboratórium falán kívülre. Magát átvették - mondta, és fejét csóválva távozott.
Alfred White pedig magára maradt a képekkel.

- Jól van? - kérdezte a kommandós, aki megtalálta.
Alfred White bólintott.
Kivitték a pincéből, ahol hetekig volt fogoly.

Otthonában vállalati főnöke várta.
- Üdvözlöm, Alfred! - a férfi nem válaszolt, csak bólintott.
- A zsugorítási kísérleteiről akartam beszélni magával. Bravúrosak! Minden elismerésem! - kezelt ráztak, s a vállalati főnök távozni készült.
- Gondolom, most pihenésre van szüksége. Annyi szabadságot kap, amennyit csak akar.
- Hogy halad az ellenszer gyártása? - kérdezte váratlanul az ajtóban Alfred White.
A vállalati főnököt meglepte a kérdés.
- Hogy hogyan halad? Már a gyógyszerárak polcain van! - felelte.
- Ennek örülök. - mondta halkan Alfred White, és titkon megérintette zsebében a kislány fotóját. - Ennek örülök.
Dolgozószobájába ment, és kiterítette a fényképeket az asztalra. Csak a kislányét tartotta még mindig kezében.
Bekapcsolta otthoni emlékhözjóját, és a képre egy utolsó pillantást vetve leült.
A kábelek pedig úgy tekeredtek rá testére, mintha az életerőt szívniák belőle.

Ternák Tünde

fotó: Gubis Mariann

Gubis Mariann

Gubis Mariann

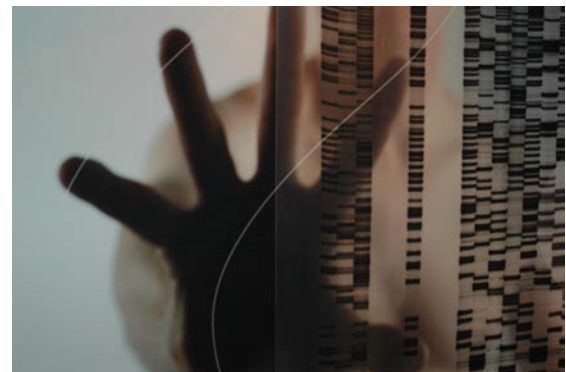
Beke Péter

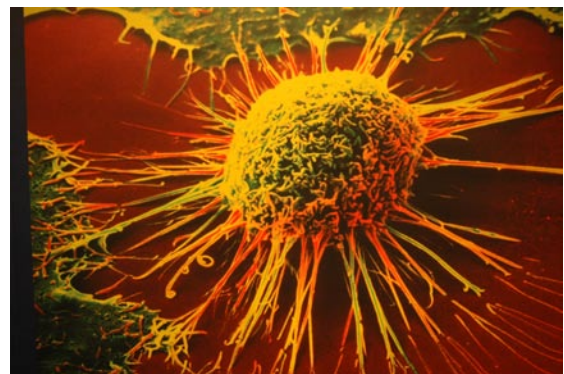
Gubis Mariann

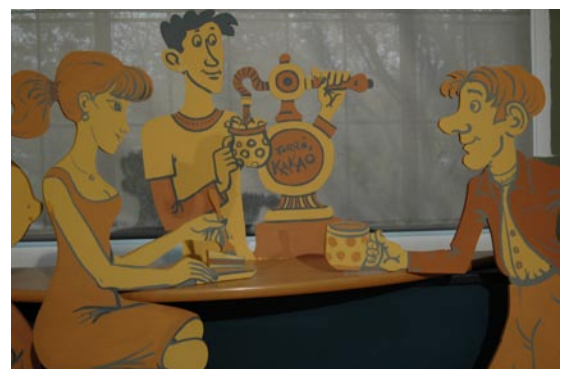
Beke Péter

Gubis Mariann

Gubis Mariann

Gubis Mariann

A képek nagyítva megrendelhetőek a mentropia.foto@gmail.com címen.

Áder Tímea
Ámann Richárd
fotó **B**eke Péter
Czifra Bogi (czébé)
fotó **G**ubis Mariann
Farkas Renáta
külcsín **K**ellényi Kata
bulvárblokk **O**rosz Norbert
főszerkesztő **S**ablik Henrik sablik@mentropia.hu
Sági Erzsébet
fotó **S**ántha Krisztina
illusztráció **S**ós Rita (Hell.o.Ry)
illusztráció, korrektúra **S**zabó Borka
Ternák Tünde
Váczy Anikó
korrektúra **V**áczy Ludmilla

mentropia@yahogroups.com

WWW.MENTROPID.HU

Kézzel készült.